

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. przeciwko A. J. (1) i E. J., o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził solidarnie od A. J. (1) i E. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 14.607 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 października 2019 r. do dnia zapłaty;
2. zasądził solidarnie od A. J. (1) i E. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 4.367 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Pozwana E. J., w swej apelacji zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając wydanemu orzeczeniu:

1. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, skutkujące przekroczeniem przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów i uznaniem, że powódka udowodniła zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia związanego z udzieleniem gwarancji,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. polegające na błędnym przyjęciu, że strona powodowa udowodniła w niniejszej sprawie wysokość zasądzanego przez Sąd dochodzonego roszczenia, faktu ustalenia z wysokości robót budowlanych wykonanych zastępczo.

Ponadto w treści uzasadnienia apelacji wskazała, że podtrzymuje zarzuty podnoszone przed Sądem Rejonowym, w tym zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut naruszenia art. 5 k.c.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości jako nieudowodnione oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia I Wydział Cywilny wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanej, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się bezzasadna w całości i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że do rozpoznania wywiedzionej w sprawie apelacji zastosowanie znajdują przepisy o postępowaniu uproszczonym. Wniesioną bowiem po wejściu w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) apelację od wyroku wydanego przed wejściem w życie tej ustawy w sprawie, która według dotychczasowych przepisów nie podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, sąd odwoławczy rozpoznaje bowiem według przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu uproszczonym, w brzmieniu nadanym tą ustawą, jeśli w świetle nowych przepisów do tego rodzaju sprawy mają zastosowanie przepisy o postępowaniu uproszczonym (porównaj - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2021 roku, III CZP 19/20).

Idąc dalej wskazać trzeba, że w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wreszcie zaznaczyć trzeba, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

W niniejszej sprawie, za całkowicie nieuzasadniony należało uznać wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek ten jako idący najdalej wymagał rozpoznania w pierwszej kolejności. Zgodnie z art. 386 § 2 i 4 k.p.c. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy. Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadności żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia stanowiska przedstawionego przez pozwanego w toku postępowania. Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się nadto, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie. W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga także przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Idąc dalej należy wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebrany materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty apelacji stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebrany materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś

wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty apelacji stanowią w istocie jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach wskazywał (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Wbrew stanowisku skarżącej E. J., Sąd I instancji nie naruszył powyższych dyrektyw oceny dowodów i w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Podniesione przez pozwaną zarzuty dotyczą w gruncie rzeczy oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego, której dokonanie skutkowało uznaniem, że zaistniała sytuacja faktyczna, pozwalająca powodowi na wypełnienie poręczonego przez pozwaną weksla zgodnie z deklaracją wekslową.

W niniejszej sprawie niesporne było, że dniu 23 grudnia 2013 r. A. J. (1) zawarł z powodem umowę generalną o gwarancje ubezpieczeniowe nr (...) -BUD-J/2013r. Na zabezpieczenie zobowiązań na rzecz (...) SA z tytułu gwarancji ubezpieczeniowych złożył do dyspozycji 5 weksli in blanco. Poręczycielem wekslowym była żona pozwanego - skarżąca E. J.. Natomiast jak wynika z treści umowy z dn. 27.02.2012 r. oraz treści udzielonej przez powoda gwarancji ubezpieczeniowej nr 998- (...), powód udzielił (...) S.A. w W., jako beneficjentowi, gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek do kwoty 84.819,91 zł. Gwarancja została udzielona na okres od 23 grudnia 2013 r. do dnia 16 grudnia 2016 r. Okres ważności gwarancji został określony jako czas, w którym powstały należności z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek i w którym beneficjent mógł wystąpić z żądaniem zapłaty gwarancji. Stosownie do pkt. 4 gwarancji ubezpieczeniowej, powód jako gwarant zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) S.A. należnej kwoty w terminie 14 dni od daty otrzymania od beneficjenta pierwszego pisemnego wezwania do zapłaty wraz z załącznikami określonymi w pkt 6. Z kolei jak wynika z treści deklaracji wekslowej, kopii poręczonego

weksla A. J. wyraził zgodę na wypełnienie złożonego weksla przez powoda w każdym czasie w razie braku zapłaty przez pozwanego kwoty odpowiadającej wypłaconym przez (...) S.A. odszkodowaniom z tytułu wystawionych w tym czasie gwarancji.

W trakcie końcowego przeglądu gwarancyjnego w dniach 9-10 czerwca 2016 r. beneficjent (...) S.A. stwierdził szereg usterek i wad oraz wezwał współpozwanego A. J. do ich usunięcia. Wobec powyższego (...) S.A., wezwał powoda do zapłaty na swą rzecz kwoty 14.260 zł z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek, powiadomił pozwanych o wypełnieniu weksla in blanco i warunkach tego wypełnienia oraz wezwał do zapłaty kwoty wekslowej. Wobec nieuiszczenia należności w wyznaczonym terminie, powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 14.607 zł.

Ponieważ powód początkowo nie zgadzał się z wezwaniem beneficjenta, (...) S.A. skierował sprawę na drogę sądową, gdzie uzyskał nakaz zapłaty z dnia 25 kwietnia 2019 roku - Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 25 kwietnia 2019 r. sygn. akt XVII GNc 803/19 XVII nakazał, powodowi aby ten zapłacił na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 14.260 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 29 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Sąd ten, przesądził tym samym o odpowiedzialności powoda względem (...) S.A. z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej.

Słusznie zatem uznał Sąd I instancji, że skoro odpowiedzialność gwaranta względem beneficjenta została prawomocnie przesądzona i gwarant zapłacił beneficjentowi kwotę, na którą opiewa weksel, to obecnie może on domagać się jej zwrotu solidarnie od pozwanych, w tym od skarżącej, która udzieliła poręczenia. Natomiast apelacja pozwanej stanowi jedynie niczym nieuzasadnioną i gołosłowną polemikę z całkowicie trafnym rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji. W szczególności Sąd ten trafnie ocenił, iż dochodzone pozwem roszczenie znajduje pełne oparcie w załączonych do pozwu dokumentach.

Dlatego bezzasadne są również zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego tj. w szczególności art. 6 k.c., a odnoszące się do okoliczności co było powodem niewykonania napraw gwarancyjnych przez pozwanych i kto ma tę okoliczność udowodnić oraz, czy powód powinien wnieść sprzeciw od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2019 r. sygn. akt XVII GNc 803/19, bowiem to na stronie pozwanej - dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Jak ustalił Sąd Rejonowy na odwrocie weksla widnieje dopisek „poręczam” uczyniony przez skarżącą E. J.. Poręczenie to znalazło również odzwierciedlenie w treści deklaracji wekslowej z dnia 23 grudnia 2013 r. - własnoręcznie podpisanej przez obydwójce pozwanych. Zakres odpowiedzialności dłużników wekslowych jest zasadniczo określany przez treść dokumentu. Posiadacz może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali.

Podstawa roszczenia powódki wynika wprost ze stosunku podstawowego - łączącej strony umowy o gwarancje ubezpieczeniowe nr (...) -BUD-J/2013r. Jak się wskazuje w orzecznictwie gwarancja ubezpieczeniowa jest specyficzną umową, ukształtowaną przez praktykę. Jako czynność ubezpieczeniowa znajduje głównie oparcie w zasadzie swobody umów (art. 353 1 k.c.), a do jej zawarcia wymagane jest złożenie oświadczeń woli przez obie strony, przy czym wola ta może zostać wyrażona przez każde zachowanie się, które ujawnia ją w sposób dostateczny. Umowie gwarancji ubezpieczeniowej towarzyszą zazwyczaj dwa dodatkowe stosunki prawne: tzw. stosunek podstawowy pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem - beneficjentem gwarancji oraz umowa zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej zawierana pomiędzy dłużnikiem ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią i zakładem ubezpieczeń - gwarantem. Ze stosunku podstawowego wynika obowiązek udzielenia wierzycielowi gwarancji ubezpieczeniowej, której celem jest zabezpieczenie wykonania zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Wykonanie obowiązku udzielenia wierzycielowi zabezpieczenia przez ustanowienie gwarancji ubezpieczeniowej następuje przez zlecenie - przez dłużnika ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią - udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń. W wykonaniu tego zobowiązania gwarant, będący zakładem ubezpieczeń, zawiera umowę gwarancji ubezpieczeniowej z gwarantariuszem, a zarazem wierzycielem ze stosunku podstawowego. Zazwyczaj zawarcie umowy

gwarancji następuje przez przyjęcie przez gwarantariusza oferty gwaranta zawierającej treść umowy gwarancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2015 r., V ACa 918/14, LEX nr 1770684).

Zgodnie z dominującym poglądem judykatury przyjmuje się, że specyfika tego rodzaju gwarancji polega na tym, że ma ona charakter zobowiązania w znacznym stopniu abstrakcyjnego, co związane jest z tym, że gwarant w zasadzie nie może odwoływać się do stosunku podstawowego łączącego zleceniodawcę z beneficjentem, będącego przyczyną udzielenia gwarancji. Należy jednak podkreślić, że gwarant może podnosić bez ograniczeń zarzuty wyprowadzone ze stosunku łączącego go z beneficjentem. Jednocześnie z uwagi na to, że surowe ukształtowanie odpowiedzialności gwaranta gwarancji typu abstrakcyjnego stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa prawnego, dając pole do nadużycia beneficjenta dla uzyskania kosztem gwaranta świadczeń nienależnych, oderwanych od celu, w jakim gwarancja została udzielona dopuszcza się obronę gwaranta, jak i zleceniodawcy gwarancji przy pomocy klauzuli nadużycia prawa przez beneficjenta. Sąd Najwyższy wskazał, że gwarant może odmówić wypłaty kwoty bezwarunkowej, abstrakcyjnej, jeżeli żądanie beneficjenta stanowi nadużycie prawa, czyli jest niezgodne z celem udzielonego zabezpieczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CRN 70/94, OSNC 1995/5/86). Do nadużycia gwarancji dochodzi, gdy gwarancja staje się narzędziem uzyskania nienależnych korzyści, albo gdy wykorzystywana jest w wyniku z umowy zainteresowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r., IV CSK 683/13, LEX nr 1514743).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że powód był gwarantem Gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek nr 998- (...) zawartej dnia 23 grudnia 2013 roku, beneficjentem była firma (...) S.A., zaś zobowiązany do usunięcia usterek firma (...) prowadzona przez Pozwanego A. J. (1), przedmiotowa gwarancja obowiązywała w okresie od dnia 23 grudnia 2013 roku do 16 grudnia 2016 roku. Spółka (...) S.A. wezwała do usunięcia usterek pozwanego pismami z dnia 22 czerwca 2016 roku, oraz 5 lipca 2016 roku wskazując, że w przypadku nie wywiązania się z obowiązków gwarancyjnych w wyznaczonym przez beneficjenta terminie, zgodnie z klauzulą 14 pkt 6 umowy zawartej w dniu 27 lutego 2012 roku beneficjent wprowadzi dla usunięcia wad wykonawcę zastępczego na koszt i niebezpieczeństwo firmy (...).

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 5 k.c. Należy zgodzić się, że zarzut nadużycia prawa mógłby być podniesiony, gdy beneficjent zażądał realizacji gwarancji, nie mając ku temu materialnych podstaw w stosunku prawnym łączącym go z wykonawcą. Byłby to zarzut wykorzystania przez beneficjenta uprawnień wynikających z gwarancji niezgodnie z jej celem, co nie ma jednak miejsce w niniejszej sprawie.

Skarżąca bez żadnego uzasadnienia powieliła podnoszony już przed Sądem I instancji zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. W sprawie niniejszej zastosowanie będzie miał przepis art. 118 k.c., a roszczenia stron są związane z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą i wynoszą 3 lat. Bieg terminu rozpoczyna się od daty wymagalności roszczenia. W przypadku roszczeń związanych z ujawnieniem się wad, czy usterek początek biegu terminu określa zasada określona w art. 120 § 1 k.c. i rozpoczyna się w dniu kiedy uprawniony mógł podjąć czynności w stosunku do pozwanego z tytułu nienależytego wykonania umowy. W niniejszej sprawie doszło do przerwania terminu przedawnienia w związku z dochodzeniem przez beneficjenta (...) S.A. wypłaty odszkodowania z tytułu gwarancji w sądzie. Ponadto, pismem z 10 lutego 2020 roku, powód wniósł o kontynuowanie postępowania w trybie zwykłym, co skutkowało dochodzeniem roszczenia regresowego wynikającego z weksla. Ponieważ skarżąca nie wskazała, żadnych okoliczności ani dowodów na uzasadnienie zarzutu przedawnienia, a także nie wykazała początku biegu terminu przedawnienia, Sąd Okręgowy nie był w stanie odnieść się do jej twierdzeń.

Nie ma także jakichkolwiek podstaw do zmiany rozstrzygnięć o kosztach postępowania zawartych w zaskarżonym wyroku, które są w pełni prawidłowe, zaś apelująca nie wskazała nie tylko żadnych zarzutów pod tym kątem ale również nie wykazała na czym miałyby polegać wadliwość zakwestionowanych rozstrzygnięć.

W tym stanie rzeczy, nie dzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywającej spór pozwanej na rzecz powoda

kwotę 1800 zł. Na kwotę tą złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda, ustalone stosownie do § 2. pkt 5) w zw. z § 10. ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).